

1. Maan

Als Nasreddin Hodja jong is, heet hij nog geen Hodja. Hij heet gewoon Nasreddin.

Nasreddin moet bijna elke dag naar school.

Naar de kleine oude school bij de moskee.

De meester op die school is streng.

Net als andere meesters in die tijd.

De meester slaat de kinderen als ze een fout maken.

Die straf noemen ze de falakka.

De kinderen moeten dan op hun rug gaan liggen. En hun schoenen en sokken uitdoen.

Met een takje slaat de meester dan hard op hun voetzolen.

Dat doet erg veel pijn. Het takje snijdt in hun voeten.

Daardoor gaan hun voetzolen branden als vuur.

Op school zijn geen banken en stoelen.

De kinderen zitten op de grond op een tapijt.

Ze leren soera's te zingen.

Soera's zijn stukken uit de Koran.

Ze leren ook over literatuur en poëzie.

En zelfs over sterrenkunde.

Nasreddin vertelt in een les sterrenkunde
over de maan:

‘Gisteren moest ik water halen. Maar wat zie
ik daar?

De maan! Hij is in de put gevallen!

Gelukkig ligt er een lang touw.

Ik pak dat touw en gooi het naar de maan.

“Pak goed vast, dan trek ik je eruit!”, roep ik
tegen de maan.

De maan is erg zwaar.

Ik trek. En eindelijk komt de maan naar
boven.

Maar ik trek zo hard dat ik val.

Ik val op mijn rug op de grond. En weet je wat
ik dan ineens zie?

De maan! De maan is weer boven in de lucht!

Het is me gelukt, ik heb de maan uit het
water gehaald!

De maan zegt “dankjewel”.

Hij schaamt zich omdat hij zo dom was.

Dus hij verstoppt zich achter een wolk.’

2. Straf

Nasreddin gaat elke dag naar school.

Hij let goed op in de les.

Op een dag vraagt de meester:

‘Nasreddin, wat is belangrijker, de zon of de maan?’

‘De maan’, zegt Nasreddin meteen.

‘De zon komt overdag als het licht is. Dat is gemakkelijk.

Maar de maan komt ’s nachts in het donker.

En dat is veel moeilijker. Wij zijn bang in het donker want dan zien we niets.

We zijn bang dat het altijd donker blijft.

Maar dan komt ineens de maan op!

De maan geeft licht en we zijn niet meer bang.

We weten dan: eerst is het donker, maar dan wordt het weer licht.

De maan geeft ons hoop. Soms is ons leven ook donker en moeilijk. Maar het kan altijd weer licht worden.’

De les gaat verder over de maan.

De meester vraagt: ‘Elke maand komt er een nieuwe maan.’

Maar wat gebeurt er met de oude maan?’

Nasreddin weet het.

‘Allah gooit nooit iets weg. Hij is zuinig.

Dus hij breekt de oude maan in stukjes.

Die stukjes gooit hij in de lucht.

En daarom zien we al die lichtjes in de donkere lucht. Dat zijn de sterren.’

De meester vindt dit wel een mooi verhaal.

Maar het is natuurlijk niet waar.

De maan blijft de maan. We zien hem alleen niet meer.

‘Je moet je les leren’, zegt de meester.

‘Niet altijd verhalen vertellen!’

En dan krijgt Nasreddin de falakka.

Het doet verschrikkelijk veel pijn.

Nasreddins voeten branden als vuur.

Kwaad zegt hij:

‘Alleen domme mensen denken dat je van slaan beter gaan leren.

Een hart brandt omdat het wil leren.

Maar als voeten branden willen ze alleen koud water.’

3. Problemen

Als Nasreddin tien jaar is, doet hij niet meer wat zijn vader zegt.

Als zijn vader zegt dat hij iets niet moet doen, doet hij het juist wel.

Zegt zijn vader: 'doe je schoenen aan?'

Dan trekt Nasreddin zijn schoenen uit.

Zegt zijn vader: 'wil je even naar de buurman gaan?' Dan blijft Nasreddin thuiszitten.

Nasreddin heeft vaak ruzie met zijn vader.

Zijn vader wordt dan heel boos.

Maar het helpt niet.

Nasreddin blijft doen wat hij zelf wil.

En dat is altijd wat zijn vader niet wil.

Maar de vader van Nasreddin is niet dom.

Hij denkt: ik wil dat Nasreddin thuisblijft.

Dus zegt hij: 'Nasreddin, wil jij even naar de buurman gaan om een pan te lenen?'

Maar Nasreddin doet dat natuurlijk niet.

Hij blijft thuis.

Goed, zo, denkt zijn vader, zo doet hij toch wat ik wil.

Op een dag gaan vader en zoon graan halen bij de molen.

Hun twee ezels dragen de zakken, aan elke kant een zak.

Na een tijdje komen ze bij een rivier.

Er is een brug over de rivier.

Maar die brug is niet sterk genoeg voor hen allemaal.

Dus een van hen moet met de ezels door de rivier.

De rivier is niet diep.

Maar vader heeft geen zin om nat te worden.

‘Nasreddin, ga jij maar over de brug’, zegt hij.

‘Dan blijf je lekker droog.

Ik ga wel met de ezels door het water.’

Natuurlijk doet Nasreddin niet wat zijn vader zegt.

Hij pakt de ezels.

En loopt met de ezels door het water.

Maar een van de zakken komt naar beneden.

‘Pas op, Nasreddin!’, roept zijn vader.

‘Je moet de zak naar beneden trekken.

Anders valt hij in het water!

Nasreddin doet voor het eerst wat zijn vader zegt.

Hij trekt de zak naar beneden.

Dus de zak meel valt in het water.

‘Domkop!’, scheldt zijn vader. ‘Waarom doe je dat?’

‘Vader, je wilt toch dat ik altijd doe wat jij zegt?’

Nu zie je wat er gebeurt.

Als ik altijd doe wat jij zegt krijgen we allebei grote problemen.’